

Nedlagda brandkårer

Vadensjö brandkår

Brandmän med fruar på utflykt, 1938

Gamla bilen från 1931, kortege i Landskrona

samlingsbor som hade s.k. matklockor (bostället) skulle ringa med densamme för, att bibringa kännedom om eldsvådan. 1882 inköptes en ny sug- och tryckpump till brandsprutan. Åren gick och brandkåren fortsatte med sina övningar och utryckningar till eldsvådor. Man gjorde så gott man kunde efter dåtida förhållanden. På hösten 1930 diskuterades om, att anskaffa mera utrustning till kåren. Kyrkan var positivt inställd till inköp av brandbil och utrustning. Men kyrkans krav var, att det skulle bli en ombildning av brandkåren under hösten.

Brandkåren, 1930-talet

Redan 1871 bildades det en frivillig brandkår i Vadensjö, Skåne. Eftersom kyrkan hade en bra ekonomi beslöt församlingen, att kyrkan skulle bekosta brandmaterielet. Alla inom socknen boende manliga personer mellan 20-55 år, var skyldiga att tjänstgöra vid socknens spruta och eldsläckningsmateriel. De som befälhavaren bestämde skulle hålla med häst, fordon och vattenämbar. Brandutrustningen bestod av spruta, två slangar, steg, spannar, vattentunnor som rymde 30 kannor (en kanna c:a 3 liter) samt en standardfana. Den sistnämnda medföljde befälhavaren vid utryckning. På fanan stod det Wadensjö brandcorps.

Den förvaras nu på hembygdsgården i Asmundtorp. Brandkåren delades in i olika avdelningar, dessa var vattenhämtare, vattentömmare, vattenlangare, sprutpumpare samt släckningsavdelningen. Brandbefälhavare blev lantbrukare Nils Persson på Granliden. Det valdes även förste och andre vattenhämtare. Till den uppgiften utsågs Olof Hansson på Annelund och Jöns Olsson på Wadensjö nr.18. Det uppfördes ett spruthus, där utrustningen förvarades. Alla cheferna hade ett och ett halvt tum brett band med den färg de tillhörde, jämte kokard. Sprutpumpslaget och slangbärarna var skyldiga, att vid övning uttaga sprutan med tillbehör och forsla den till avsedd plats.

Efter avslutad övning skulle de återföra sprutan till sin rätta plats. Vid eldsvåda skulle det klämtas i kyrkklockorna. De förvarades ett spruthus, där utrustningen förvarades. Alla cheferna hade ett och ett halvt tum brett band med den färg de tillhörde, jämte kokard. Sprutpumpslaget och slangbärarna var skyldiga, att vid övning uttaga sprutan med tillbehör och forsla den till avsedd plats.

Vid kyrkostämman den 26 oktober 1930 beslutades, att brandkåren skulle bildas. Därefter köpte kyrkan brandbil med motorspruta och utrustning. Den 17 december blev det en omorganisation av brandkåren. Till brandchef utsågs Erik Eriksson, vice brandchef blev Jonne Jönsson. Ett 20-tal sockenbor anmälde sig som aktiva brandmän, medan ett 10-tal skulle vara stödjande medlemmar. 1931 började den nya brandkåren att fungera. Det beslutades om, att bygga ett spruthus. I september samma år levererades en brandbil från Carl Philip Nilsson i

Landskrona. Bilen var av märket Ford och blev ett fint tillskott för brandkåren.

Dessutom inköptes 8 kompletta rockar för 19 kr styck, 8 kaskar av läder och mässing-24.50 kr, 2 oljeyxor-16.50 kr, ett brandsegel-158 kr, tyfon-110 kr, signalklocka av mässing-28 kr, samt yxor, kofot, spadar m.m. för en summa av 713.85 kr. Motorsprutan var en Renault om 1.000 ml. Slangförrådet bestod av 500 m 63 mm slang. Vadensjö brandkår släckte många stora bränder under årens lopp. Två gånger var man i Landskrona och deltog i släckningsarbetet hos Weibulls. Bränderna skedde den 8 och 22 november 1939. Hettan var intensiv, fröpåsar virvlade upp i skyn och spreds långt över trakten. Det gjordes ett flertal uttryckningar p.g.a, att tåget tän-
de.

Andra eldsvådor förorsakades av blixtnedslag. Vid en gårdsbrand kom minstdrängen inrusande i köket och skrek, att det brann i logen. Brandkåren var snabbt på platsen och lyckades rädda en del undan elden. I Brandstodspapperen stod att drängen skulle erhålla 10 kr för visad rådgivning och respekt vid eldens uppkomst. Han tog emot gåvan, ett år efter branden erkände drängen, att det var han som tuffat fyr på gården. Drängen hade blivit förbannad på sitt husbondsfolk, varav detta handlande. Vid bränder var brandmännens timlön 75 öre. Det utgick inte någon övningssättning i pengar. Men ofta var man hos bagarmästare Gösta Strömberg och fikade, efter övningarna.

Han var kårens vice ordförande, kassör och sekreterare. Den 20 december 1937 gick brandlarmet, närmare bestämt kl.22.30. Stallet och logen brann hos Alfred Persson, Granliden. Magasinet räddades, boningshuset var aldrig hotat. 1946 skedde byte på chefsposterna, yngre krafter tog vid. Nu blev Axel Svensson brandchef och Tage Andersson vice brandchef. Bland bränder som bekämpats kan nämnas- Killebergs gård i Örja, Prästlönebostället i Wadensjö, Ivar Molins gård och Rönnebergagården den 11 oktober 1959. Under 1948 inköptes en ny brandbil. 1971 firades både 40 resp. 100-årsjubileum för brandkåren.

Högtiden hölls i Siriusordens lokaler i Landskrona. Tre av brandmännen hade varit med sedan reorganisationen 1931- Sture Svensson, Tage Andersson och Ragnar Persson. De fem övriga som varit med längst i kåren var- John Andersson, Erik Kristensson, Stig Wadborg, Anders Gustafsson samt Knut-Arne Jönsson. Malmklockan som en gång satt på den första brandbilen återlämnades till kåren. Även så tre mässingshorn, som användes till, att slå larm vid brand.

Knut-Arne Jönsson